

Diana Klas
Kerttu Rakke

Rahatuulutaja

Rahatuulutaja

Diana Klasi loo kirja pannud Kerttu Rakke.

Tänu kõigile, kes tahes või tahtmata selle raamatu valmimisele kaasa aitasid.

© Diana Klas 2009

© Kerttu Rakke 2009

Küljendus ja kaanekujundus - © Aigar Lusti 2009

Kaanefoto Diana Klasist: © Kroonika

Korrektuur: © Kirjastus Kadikas 2009

ISBN - 978-9885-9446-4-6

Minu nimi on Diana Klas.

Minus voolab juudi, hispaania ja tšerokee-indiaani verd, ent kuna elan Eestis ja suhtlen peamiselt eesti keeles, olen terve elu tundnud end pigem eestlasena.

Mul on kolm last – Andry, Gregory ja Anna. Andry on abielus ja elab Tartus ja tal on oma pere – abikaasa Kadri-Ann ja tütar Sandra Marian. Teised lapsed elavad minuga koos Tallinnas. Meie perekonda kuuluvad veel mu endisest lavatähest ema Nieves Lepp ja koer Antonio. Mu isa on maailmakuulus dirigent Eri Klas, tuntud pianisti, ENSV teenelise kunstniku Anna Klasi poeg.

Ma olen näitleja ja laulja olnud juba üle 25 aasta. Olen osalenud umbes neljakümnes draamaetenduses, ühes filmis, mitmetes teleseriaalides ja –saadetes, mul on olnud oma kava neljas varietees, lisaks olen esinenud sadadel kontsertidel Eesti külakultuurimajadest Pariisini.

Ma armastan oma perekonda.

Ma armastan oma tööd.

Ma olen kohutavalt õnnelik, sest mul on olnud huvitav elu.

Ajakiri Kroonika andis mulle tiitli Aasta Rahatuulutaja 2008. See ajendaski mind kirjutama oma elust raamatut – ei saa ju jätta jagamata muljeid aastatepikkusest tööst ja vaevast, mida olen näinud, et seda suurepäraselt tiitlit pälvida.

Vabandan kõigi ees, kes nende kaante vahelt skandaali otsivad, aga ei leia – selle raamatu eesmärgiks polegi kellelegi haiget teha.

A handwritten signature in cursive script that reads "Diana Klas". The signature is written in a light grey or blue ink on a white background.

1. OSA

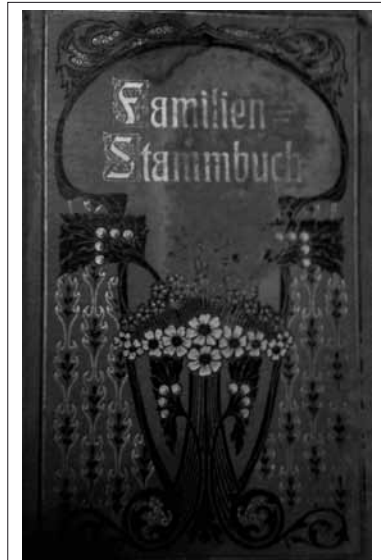
Lapsepölv

1.

Iga lugu saab kusagilt alguse. Mõni lugu aga nõuab eellugu. Sündmusi, mis toimusid enne minu sündimist, jutustan nii, nagu mäletan neid mulle jutustatud olevat. Paljusid daatumeid aitab meeles pidada mu emapoolse suguvõsa peetud perekonnaraamat, Familien Stammbuch, mille sissekandeid on kinnitanud ka Tartu linnavalitsus.

Minu emaema Helga Rose Blumenthal sündis Berliinis 22. mail 1925. Tal oli viis aastat vanem vend Horst Adolf. Varsti koliti Tartusse, kus perekond elas suhteliselt heal järjel – isa Herbertile kuulus alumiiniumivabrik. Helga käis Ida Urbeli balletistuudios ja armastas meditsiini, tal oli kindel plaan minna arstiks õppima.

Nende ema (minu vanavanaema) Herta suri noorelt, 16. oktoobril 1935. aastal Tartus. Lihtne müoomilõikus lõppes surmaga, kuna anesthesioloog doseeris narkoosiga üle. Herta oli esimene Lohkva surnuaia, nn Tartu

Meie perekonnaraamat, Familien Stammbuch, mida täiendame ka praegu.

juudi surnuaia “klient”. Pisut varem, kui surnuaed rajati, oli tema olnud üks neist, kes sinna puid istutas.

Õnneks ei pidanud lapsed täiesti emata kasvama, sest peres oli noor eestlannast lapsehoidja Pauline Ramat, kes armastas oma kasvandikke väga. Mõne aja pärast armastas ta väga ka nende isa. Pauliines oli lausa nii palju armastust, et kui kogu perekond 1941. aastal Karagandasse küüditati, läks ta vabatahtlikult nendega kaasa. Mõni kuu varem (18. märtsil) oli ta saanud seaduslikuks pereemaks, kandes nüüd nime Pauline Blumenthal.

1941. aasta oli kulakute ja vabrikantide küüditamise aasta. Kuna minu vanavanaisale Herbert Blumenthalile kuulus Tartus alumiiniumitehas ning nad olid ametlikult välismaalased – neil olid Saksa passid – kuulusid nad Nõukogude riigi silmis kahtlase elemendi hulka.

Vend Horst oli selleks ajaks Inglismaale õppima läinud, tema pääses küüditamisest ja edasistest nõukogudeaegsetest vintsutustest.

Loomulikult ei kujutanud tol ajal keegi ette, mida küüditamine tähendab või kuhu tegelikult minnakse. 16aastase Helga ettekujutus ootamatu reisi sihtkohast oli roosiline: muu seas pakkis ta kaasa ka oma balletikingad...

Teekond vangilaagrisse mööda raudteed kestis mitu päeva. Kui ma väike olin, rääkis vanaema Helga mulle tihti sellest teekonnast, Taani tsirkusest, mis nendega kaasa sõitis, klounidest ja muust. Mulle meeldisid eriti need kohad, mis rääkisid rongi pommitamisest. Võisin lõputult kuulata lugusid sellest, kuidas kellelgi olid ajud peast väljas või mismoodi hoidsid naised oma surnud lapsi süles. Need kõlasid minu kõrvus kui seiklusjutt. Tõena selliseid jubedusi ju võtta ei saanud!

Pika tüütu sõidu lõpuks kadus kõik, nii lootus kui balle-

tikingad. Ühe järjekordse pommitamise ajal lõhkes Herbertil peas veresoon ja ta suri. Nii saabus Pauline vangilaagrisse ilma mehe ja süüdistuseta, kaasas võõras “patune” juudiplika. Nad jäid laagrisse kuueks aastaks.

Karaganda vangilaager oli tol ajal kui rahvaste paabel – seal oli inimesi väga erinevatest rahvustest, paljud ootamas välja-saatmist kodumaale. Helga sõbrunes tüdrukutega Rootsist ja “kaasreisijatega” Eestist.

“Me olime noored inimesed – ikka oli lõbus,” ei näinud vanaema Helga suurt probleemi selles, et oma nooruse vangilaagris veetma pidi. Loomulikult ei olnud elu seal kaugeltki lust ja lillepidu. Kõik pidid tegema rasket tööd ning aeg-ajalt lõbustasid ülevaatajatest vene sõdurid end vangide mõnitamisega – näiteks kästi naistel “kirbukontrolli” eesmärgil rindu

näidata.

Välismaalastest sõjavangide hulgas oli kena, pikk ja sihvakas Hispaania lendur, enne sõda keemikuna leiba teeninud Eusebio Bonz. Ta oli Helgast kümme aastat vanem, ent see ei takistanud noortel teineteisesse armumast. Eusebio oli intelligentne ja humoorikas, ning romantikat lisas tema vanaisa päritolu: tšerokee indiaanlane...

Kord äratati Helga keset ööd üles. Helga arvas, et

Minu vanaisa Eusebio Bonz.

Ma ei suutnud kiusatusele vastu panna ja hüüatasin naiivselt: “Oi, aga äkki on see mõni minu sugulane?” Seltskonnas tekkis piinlik vaikus...

Ma ei pea oma juudi päritolu mingiks pühaks asjaks ning nimetan end tihti naljatades “vanaks paksuks juudi mutiks”. Olen muianud, et mine tea, mis elus tulla võib – ehk jääb minustki kord järele seebitükk, millel kiri: “Diana Klas, lavendel”, aga siiski arvan, et inimesed võiksid enne pisut mõelda, kui millegagi kelkima hakkavad. Eriti veel, kui nende endi hariduses on lünki. Kord, ühele Vanalinnastuudio väljasõidule hilinedes, tõin naljatades vabanduseks: “Avastasin alles viimasel hetkel, et mind polegi teie Schindleri nimekirjas!” Eriliseks muutis selle lihtsa nalja fakt, et üks tuntud näitlejatar, minu tollane kolleeg ja seltskonnaajakirjanduse lemmik, ei saanud sellest aru. “Mis nimekiri? Kas mina ikka olin selles nimekirjas?” küsis ta.

Ja siinkohal võiks holokausti-teema lõppeda.

Mu isa Eri oli väga elav laps, ühtviisi andekas nii muusikas, kirjanduses kui lolluste tegemises. Anna oli tihti sunnitud oma pisikesest klaveriõpetajapalgast kinni maksma tema ulakused – katkilöödud aknad ja muu, lisaks oli ta sunnitud paar korda nädalas käima koolis õpetaja “audientsil”. Need vahejuhtumid ei vähendanud sugugi tema armastust oma poja vastu. Veel vanas eas ütles ta Erile hellitavalt “minu bojuškin”.

16aastaselt oli Eri juba paras elumees ja lõi tüdrukutele külge. Suitsu- ja napsumees ta polnud – suitsetamist vihkas ta juba sellepärast, et Anna oli kirglik suitsetaja, ning noorena tehakse palju lollusi ka ilma alkoholita. Kord ratsutas Eri hobusel 21. keskkooli teisele korrusele. See oli suuremat sorti skandaal, millest ta pääses puhtalt vaid tänu oma andekusele

ning Anna palvetele. Kangelasteoks, mida terve kool mäletab, muutus see seik ja ka teised ulakused alles pärast seda, kui Eri kuulsaks dirigendiks sai. Isegi minu poeg Andry tõi endale nende legendide tõttu vabanduseks geenid, kui tal 14aastaselt koolis probleemid tekkisid.

Juba keskkooliajal hakkas mu isa Eri esinema erinevates kontserdipaikades ja restoranides. Tal oli palju sõpru nii pilimeeste kui pättide hulgas, sest lisaks muusikale oli ta vaimustunud poksist ning hea välimusega naistelemmikuna oli tal põhjust rusikaid käiku lasta päris sageli. Kui Eri kord hiljem vanglas muusikuna esinemas käis, oli nii mõnigi tüüp publiku seast hüüdnud: “Erka, kas sa mind ei mäleta?”

Konservatiivsele Eesti juudi kogukonnale ei meeldinud Eri käitumine. Ma ei ole kindel, et see just nii oli (mind ju siis veel polnud), ent olen kuulnud, et Eri skandaalid naistega olid põhjuseks, miks talle abikaasat otsima hakati. Nagu prints Charlesile olevat leitud Diana – ainuke süütu ja sinivereline. Kuuldus, et Tartus on kena ja korralik juudineiu, tõi Eri Vanemuisesse etendust “Kuuba, mu arm” vaatama. Ta saatis Nievesele lava taha lilled ja kutsus hiljem restorani.

Eri oli Nievese jaoks tõeline prints valgel hobusel, aga “kuningriiki” sisenemine ei olnud mu emale kerge. Hoolimata lavakarjäärist oli ta oma sisimas ikka veel süütu maaplika ning liigeses tagasihoidlikkuses, mis tõenäoliselt sai alguse Helga võimukusest, võib teda süüdistada siinemaani. Nievese esimene õhtusöök seltskonnas, baleriin Tiiu Randviiru juures, kujunes täielikuks läbikukkumiseks. Kohal oli tollaegne kultuurieliit: Georg Ots abikaasa Ilonaga, Hendrik Krumm abikaasa Bertaga jne. Nieves istus häbelikult oma sitsikleidis ja kuulas lugusid inimestest, keda ta ei tundnud. Alles siis, kui juttu tuli ühest Tartu orkestrandist, sai ta põhjuse sõna sekka öelda: “Ahjaa,

see on ju Türa-Jüri,” vihjates mehe hüüdnimele. Laudkond oli mitu pikka sekundit hiirvaid ja Nievesel oli kohutavalt häbi. Ainult Erile, kelle huumorimeel on laialt tuntud, tegi kogu situatsioon hirmsasti nalja.

*Minu vanemate abielu registreerimine 6. augustil 1966.
Paremal Anna ja Helga.*

3.

Siis saabus 19. juuli 1967. Täpselt 153 aastat varem oli sündinud relvatööstur Samuel Colt, 107 aastat varem peremõrvar Lizzie Borden (tuntud kui esimene nais-sarimõrvar, kes tappis oma isa ja kasuema). Luuletaja Vladimir Majakovski oleks saanud sel päeval 74aastaseks. Vene näitlejal Vassili Livanovil (tuntud kui Sherlock Holmesi osatäitja) oli põhjust tähistada 37-ndat, ansambli Queen kitarristil Brian Mayl 20-ndat sünnipäeva. 12 aastat varem oli eetrisse läinud Eesti Televisiooni esimene ametlik proovisaade. Täpselt aasta oli möödunud Frank Sinatra ja Mia Farrow' abiellumisest.

Hommikul, umbes kella seitsme paiku, kui pilvitus juulitaevas säras värskelt hommikupäike, nägin ma Nõmme sünnitushaiglas esmakordselt ilmavalgust. Nagu rõhutamaks päeva erakordsust, oli arsti perekonnanimi Ilus...

Minu enda nimega nii ilusti ei läinud. Vanaema Anna oli kindel, et minu nimi peaks olema Noemi. (Kui oleksin sündinud poisina, pakkunuks ta mulle nimeks Gideon!) Mu ema aga ei tahtnud panna nii vanamoelist ja võõrapärast nime

Tollal ei tohtinud haiglates vastsündinuid külastada. Papad said vaid akna tagant lehitada ning valvelauatädide kaudu emmedele lilli saata. Minu isa saatis ka ühe välismaise metallist kommikarbi, millel kaunis pilt ja kiri: Diana. Ja sealt saingi

ma endale nime.

Pärast minu sündimist kolisime Tallinna Lomonossovi (praegu Gonsiori) tänavale, majja nr 17, kus suures, Filharmonia poolt antud ühiskorteris elasid lisaks meile vanaema Anna, tema lavapartner Bruno Lukk ja tädi Juuli. Praegu on sellel majal ka mälestustahvel minu vanaemale ja Bruno Lukile.

Elu Tallinnas ei sobinud ei mulle ega emale mitte üldse. Isa veetis suurema osa oma ajast kodust eemal, ema aga oli sunnitud titemamma kodus istuma. Ta igatses oma ema järele ja püüdis Annale-Juulile meelepärane olla. Karjuva imiku kõrvalt ei olnud see väga kerge.

Ema meenutab, et olin hakanud alati nutma, kui kusagilt muusikat kostis. Aga muusikat oli selles majas palju: ühes toas harjutas vanaema Anna, teises korterikaaslane Bruno Lukk,

Meie perekond, august 1967.

kolmandas kuulas oma plaate isa... Võimaluse korral tuli ema minuga sel ajal, kui majas muusikat tehti, “Tanki parki” (praegune Politseiaed) jalutama. Just nimelt jalutama, sest mina olin nõudlik beebi: hakkasin kohe karjuma, kui vanker peatus.

Kord tahtsid mu vanemad kinno minna. Mureks oli muidugi erksa unega titt – keegi peale mu ema minuga ei tegelenud. Tädi Juuli soovitas:

“Võta klaas veini ja anna rinda, küll siis laps magab.”

Ema tegigi nii ja kõik olid rõõmsad. Võibolla tasub just siit otsida põhjuseid, miks mulle vein nii väga maitseb?

Rohkem kui imiku nutt häirisid mu vanemate kooselu teised naised. Abielustaatus ei olnud minu isa väärtust “turul” vähendanud ja ikka leidus keegi, kes kahjurõõmsalt emale koju helistas: “Kas te ka teate, et teie mees on praegu seal-ja-seal ning petab teid selle-ja-sellega?” või “Kas te ka teate, et kui te poleks juut, siis poleks teid naiseks võetudki?”

Mina aastaselt.

Üsna pea sai mu emal kõrini, ta võttis kolmekuuse minu kaasa ja kolis Tartusse tagasi.

Tartus elasime me Turu tänaval, nn hruštšovkas. Sealkandis, üsna teatri lähedal, elas tolal palju teatritegelasi – Regina ja Kulno Süvalep, Ülo Vilimaa, Einari Koppel, Lia Laats...

Algul oli meil ühetoaline korter, kuhu olime sunnitud mahtuma neljakesi: mina, ema, vanaema Helga ja vanavanaema

Pauline. Teatrisse oli küll esitatud korteritaotlus, kus mõjuvate asjaolude-na olid märgitud imik ja haige vanainimene, ent taotluse arutlusele tulemise ajaks oli mainitud imik, see tähendab – mina, juba kahekümnene ning haige vanainimene ammu surnud.

Kui mu ema 1968. aasta detsembris Tõnis Lepaga abiellus, jäi niigi kitsas korter veelgi kitsamaks. Naabritest abielupaar Aliide ja Valdur, kes elasid

*Nieves ja Tõnis Lepp,
28. detsember 1968.*

kitlisappa ega lasknud lahti. Kartsin neid võõraid, võõras keeles rääkivaid lapsi. Nädal hiljem aga olin teistega juba sõbrunenud, laulsin teistega koos “Kamaaruškat”, rääkisin koduski nukkudega vene keeles ja tantsisin “Ljulenkiid”. Vene filme ja raamatuid armastan ma siiani. Need on tänu tiraažile ka tunduvalt odavamad, laiema valikuga ja minu jaoks huvitavamad kui eesti keeles ilmunud.

Vanemuise teater oli minu jaoks kui teine kodu – siin töötasid minu ema ja näitlejast kasuisa, ja oli loomulik, et suure osa oma vabast ajast veetsin ma siin.

Seitsmekümnendatel juhtis Vanemuise teatrit Kaarel Ird, mees, kelle sõnakus oli üldteada. Ja, olgem ausad – teatrirasvas ei olnud ka mingi vagur tallekeste kollektiiv: ikka leidus, mille kohta sõna võtta. Praegu on näitlejad palju konservatiivsemad, tehakse raha ja hoitakse oma renomeed, aga seitsmekümnendatel käis tõeline “rokenroll”.

Kaarel Ird ütles: “Vanemuine” on nagu kolhoos – tuleb traktor ja tõmbab kõigile teki peale!” Mina sain lapsena muidugi asjadest pisut teisiti aru. Teatrielu kõrvalt vaadates unistasin, et tulevikus võiks mul olla vana radikuliidahaige mees, kes püsiks kodus ja kelle eest ma saaksin hoolitseda – teatris oli ju palju lahtusi ja radikuliit tundus minu kujutlustes olevat hea põhjus, mis mehe kodus hoiaks.

Kui käisin lasteaia viimases rühmas, mängis see lust ja lillepidu end karmilt kätte: ühel kaunil blondil baleriinil, kes ei osanud “ei” öelda, avastati süüfilis. Tolleaegse suguhaiguste dispenseri reegel oli anda üles kõik oma seksuaalpartnerid. Need kutsuti kontrollile ning pidid andma üles ka oma sekspartnerid...

“Nüüd nikkusid mu teatri kinni!” oli Ird pahane, sest eten-

dused tuli ära jätta. See ütlus käis suust suhu ja ulatus ka minuni, sest kõik “teatri lapsed” pidid polikliinikus verd andmas käima. Mäletan, et istusin vannis ja küsisin emalt, mida see sõna tähendab.

Ema ehmus minu küsimusest ära ja kutsus Tõnise. See rääkis mulle, endal nägu kohmetusest sinine, pikalt ja laialt taimedest, loomadest, tolmukatest ja millest kõigest veel. Mina kuulasin ja kuulasin, aga ei saanud mitte millestki aru. Minus süvenes veendumus, et haigus, mis teatrit on tabanud, on nii hull, et surevad kõik: nii inimesed, taimed kui loomad.

Peaaegu terve teater oli haiglas uuringutel, nii need, kellel oli süüfilis, kui need, kellel polnud (näiteks minu ema). Vanaema Helga murdis samal ajal jalaluu ja pandi samuti haiglasse, ja nii olin ma äkitselt täiesti üksinda – vanaema Pauline oli surnud paar aastat varem. Nädal aega elasin proua Uzvanskaja juures, kelle lasteaias ma parajasti käisin. Ööbida kusagil mujal oli nii põnev! Siis aga tuli meile tädi Tserna Genss Elvast. Tserna oli olnud minu vanavanaema Herta sõbranna. Nad mõlemad olid jõukad juuditariid, kes samal ajal Saksamaalt Eestisse kolisid. Tserna oli tõeline “suurilmadaam” – oskas mitmeid keeli ning eesti keeles rääkides pikkis pidevalt jutu sisse võõrkeelseid sõnu. Koduperenaiste toimingud ei kuulunud kaugeltki tema lemmiktegevuste hulka ja seepärast käisime me Tarvase restoranis söömas. Mäletan tädi Tserna kavalust: tavaliselt tellis ta endale midagi, mis mulle kasulik oli, sest ta teadis, et ma huvitun rohkem tema toidust kui enda omast. Ma pole iialgi olnud närb sööja, ma lihtsalt kahtlustasin, et ta võib endale tellida midagi paremat – restoraniroad olid mulle ju nime poolest võõrad.

Kuigi mu vanemad olid lahutatud, ei mäleta ma, et nende

Andry ja Gregoryga vanaema Anna suvilas 1996.

Lohusaluga on seotud ka üks naljakas juhtum, mida mu papa armastas tihti rääkida. Nimelt oli nn nomenklatuuri alal söökla, kuhu pääses vaid erilubadega. Esimesel suvila-aastal käis Anna tihti seal ja oli rõõmus, et maakohas nii suurepärase valikuga toidukoha leidis. Siis taipas keegi küsida: “Kas teil luba on?”

“Mul on Eri luba,” vastas Anna.

Alles siis, kui taheti seda “eriluba” näha, oli Anna sunnitud oma peentest lõunasöökidest loobuma. Õnneks vaid mõneks ajaks, sest peagi oli ka tema ise teenelise kunstnikuna piisavalt aktsepteeritud, et külastada sealset sööklat ja kõrval asuvat poodi. Mäletan, et mulle anti koguni Tartust raha kaasa, et saaksin sealt koju tuua defitsiitseid kaupu – Globuse kompotte ja pakisuppi, millel kukepilt peal.

Pärast Lohusalu sõitsime tavaliselt koos isaga tema uue abikaasa, Ülle Ulla suvekodusse Hiiumaal. See oli väga armas ja õdus paik. Rohkem kui suvituskoht meeldis mulle aga Ülle ise.

Minu arust oli Ülle minu isa jaoks kõige sobivam naine. Mu ema oli liiga noor ja hirmunud, isa praegune abikaasa Ariel on liialt võimukas, ent Ülle oli täpselt see, keda vaja: kena, küps ja lihtne, kes kuus aastat vanemana andis mu isale tema abielu-aegsed “vallatused” andeks ega nõudnud temalt ilmvõimatut. See sobis minu arust ideaalselt mehele, kes on harjunud terve elu imelapsest “bojuškin” olema.

Isa ja Ülle elasid tookord Faehlmanni tänaval, kus elasid näiteks ka Tarmo Pihlap ja Asta Ots (muidugi mitte koos!). Ülle tütar Ulla on minust 6-7 aastat vanem, tema oli juba neiu, kui me kohtusime. Minu jaoks oli väga põnev, kuidas Ulla, ilus ja varaküps, tegi salaja akna peal suitsu. Nende korteris meeldis mulle kõige rohkem vannituba. See oli remonditud uhkelt, valgete kahhelkividega, ja valgustus oli põnev – see ei sarnanenud ühelegi vannitoale, kuhu varem olin sattunud. Riiulitel oli palju huvitavaid ja põnevaid potsikuid, sest papa käis juba siis tihti välismaal. Armastasin istuda seal vannivahu sees, põneva valgustusega ja “välismaa” järgi lõhnavas ruumis, teinekord lausa mitu tundi!

Mulle meeldis Üllega koos olla. Tal oli nii Tallinna-kodus kui Hiiumaal palju ajakirju ja albumeid, fotosid nii temast endast kui teistest näitlejatest. Mul on lapsest saadik olnud suur huvi näitlejate, näitlemise, teatri ja filmi vastu. Ülle kodune fotokogu süvendas seda veelgi. Minu õnneks viitsis Ülle minuga tegeleda, rääkida mulle erinevatest esinemistest ja näitlejatest ning kuulata minu pikki lapsikuid jutustusi, näiteks sellest, kuidas mulle meeldib näitleja Jean Paul Belmondo. Ülle lubas mulle palju: Soome ajakirjadest pilte välja lõigata ning koguni

oma neiupõlveaegset päevikut lugeda, mis oli tõepoolest suur asi.

Muidugi ei olnud asi ainult leebuses. Tagasi vaadates olen kindel, et mind võlus Ülle väarikus. Ta lihtsalt oli väarikas. Laval oli Ülle alati primadonna, aga kodus käis tavaliselt teksade ning minu isa triiksärkidega, mis olid mugavad ja lohmakad. Ma ei ütleks, et Ülle võlu oleks lihtsate riietega kahanenud, vastupidi! Mängleva kergusega sai ta hakkama nii oma karjääri kui koduhoidmisega ning kellelegi ei tulnud pähe, et kaks suurt staari (nagu mu isa ja Ülle seda olid) võiksid vajada majapidajanna abi. Isegi mitte Nõmme majas, mis soetati kaheksakümnendate lõpul.

Lihtsus ei tähendanud hoolitsematust. Mäletan, et Ülle meikis end väga põhjalikult, enne kui välja läks. Mu papa oli talle selle jaoks toonud välismaalt lausa spetsiaalse meigikohvriku, kus sees kõikvõimalikud purgid ja potsikud. Teinekord võttis meikimisprotseduur aega lausa kaks tundi! Tulemus oli aga vaevuaimatav – eesmärk oli näha välja kaunis ja hoolitsetud, mitte aga värvitud. See oli n.ö klassikaline prantsuse meik, mille kunsti tänapäeval valdavad vähesed.

Juulikuu oli minu jaoks aastaid Elvas puhkamise kuu, kus käisime igal suvel kuni vanaema Helga surmani. Seitsmekümnendate-Elva oli väga populaarne puhkekoht Venemaa juutide seas. Kohalikud, kes oma tube ja maju suvekuudeks välja üürisid, loetlesid naljatades suvekuid: “juuni, juudi, august”.

Kuigi Elvas elasid tädi Tserna ja tema meditsiiniõest tütar Ethel, oli nende kodu liiga pisike, et meid seal majutada. Nendega veetsime lihtsalt aega. Eti – kõik kutsuvad Ethelit praegu nii – armastas sõita jalgrattaga. Kui ma rongiga Elvasse saabusin, kiikasin varakult aknast välja: kas juba paistab tädi Eti oma jalgrattaga? Praegu Eti enam jalgrattaga ei sõida, aga

Tema vanaema oli ENSV teeneline kunstnik.

Tema isa on maailmakuulus dirigent.

Tema esimese nuku kinkis talle Muslim
Magomajev, esimese taskuraha andis Gustav
Ernesaks.

Ta on esinenud üle 25 aasta – teatrites,
varieteedes, kontserdisaalides,
külakultuurimajades, televisioonis...

Tal on neli tätoveeringut.

Tal on kolm last.

Ta on seltskonnaajakirjanduse “lemmik”.

Ta on DIANA KLAS.

